

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 662

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 16 septembrie 2011

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 680 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 259 alin. 1 din Codul penal	2-3	Decizia nr. 866 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1—3 din Codul penal	19-21
Decizia nr. 681 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 ¹ alin. 2 din Codul penal	3-5	Decizia nr. 920 din 7 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă	21-23
Decizia nr. 682 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 321 alin. 1 din Codul penal	5-6	Decizia nr. 992 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 500 alin. 2 din Codul de procedură civilă	23-24
Decizia nr. 690 din 31 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 1 din Codul de procedură penală	7-8	Decizia nr. 994 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. (4) și art. 132 alin. (1), (2) și (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	25-26
Decizia nr. 750 din 7 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 1 și 9 din Codul de procedură penală	8-9	Decizia nr. 998 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) raportat la art. 4 alin. (1) din Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor	27-28
Decizia nr. 751 din 7 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 3 ¹ și art. 278 ¹ din Codul de procedură penală	10-11	Decizia nr. 1.037 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. 1 și 2 din Codul penal, precum și ale art. 57 alin. (1), art. 75 și art. 76 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	29-30
Decizia nr. 752 din 7 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal	11-13	Decizia nr. 1.048 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă	31-32
Decizia nr. 753 din 7 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 8, 9 și 10 din Codul de procedură penală	13-15		
Decizia nr. 754 din 7 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. a) și b) din Codul penal	15-17		
Decizia nr. 755 din 7 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160 ² alin. 1 din Codul de procedură penală	17-19		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 680**

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 259 alin. 1 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 259 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Șandor Robert Codo în Dosarul nr. 211/320./2006 al Judecătoriei Târgu Mureș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 211/320./2006, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 259 alin. 1 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Șandor Robert Codo cu ocazia soluționării unei cauze penale privind trimiterea în judecată pentru săvârșirea, printre altele, a infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 259 alin. 1 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 259 alin. 1 din Codul penal încalcă libertatea de exprimare, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât instituie o limitare nepermisă a libertății de exprimare și a accesului la justiție, de natură a aduce atingere înseși existenței acestor drepturi.

Judecătoria Târgu Mureș apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu încalcă dispozițiile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 259 alin. 1 din Codul penal, având următorul cuprins: *„Învinuirea mincinoasă făcută prin denunț sau plângere, cu privire la săvârșirea unei infracțiuni de către o anume persoană, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, ale art. 30 alin. (1) și (2) referitoare la libertatea de exprimare și ale art. 53 alin. (2) privind condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și a prevederilor art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 10 privind libertatea de exprimare din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv ale art. 10 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 14 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 259 alin. 1 din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 270 din 19 decembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 13 februarie 2001, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că o dispoziție legală care incriminează și sancționează învinuirea mincinoasă a unei persoane cu privire la săvârșirea unei infracțiuni nu poate fi considerată contrară prevederilor art. 21 din Constituție, referitoare la accesul liber la justiție. Învinuirea mincinoasă presupune un denunțator care știe de la început că învinuirea se referă la o faptă care nu există sau care nu este săvârșită de persoana învinuită. Prin urmare, cunoscând acest adevăr, denunțatorul calomnios numai cu rea-credință poate invoca în susținerea excepției textele constituționale privitoare la dreptul la acces liber la justiție sau la libertatea de opinie. Existența infracțiunii de denunțare calomnioasă presupune cunoașterea de către denunțator a caracterului mincinos al denunțării, prin care se aduce atingere înfăptuirii justiției și demnității persoanei învinuite pe nedrept.

Dacă făptuitorul a fost într-o eroare evidentă asupra situației de fapt, denunțul său, chiar dacă ar cuprinde afirmații vexatorii la adresa unei persoane, nu poate constitui temei pentru tragerea la răspundere penală în baza art. 259 din Codul penal. Accesul liber la justiție, consacrat prin art. 21 din Constituție, ca drept fundamental, trebuie exercitat „cu bună-credință”, potrivit art. 57 din Legea fundamentală, „fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți”. Or, această bună-credință este exclusă în cazul persoanei care învinuiește în mod mincinos o altă persoană de săvârșirea unei infracțiuni, situație care face imposibilă încălcarea, prin art. 259 alin. 1 din Codul penal, a prevederilor constituționale cuprinse în art. 21.

Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 30 alin. (1) din Constituție, Curtea a constatat că, invocând neconstituționalitatea pe acest temei a art. 259 alin. 1 din Codul penal, autorul excepției ignoră prevederile alin. (6) din același articol din Legea fundamentală, potrivit cărora „*Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine*”. Or, denunțatorul calomnios încalcă tocmai această prevedere constituțională.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 259 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Șandor Robert Codo în Dosarul nr. 211/320./2006 al Judecătoriai Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 681

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215¹ alin. 2 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215¹ alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Constantin Seica în Dosarul nr. 3.110/271/2008 al Judecătoriai Oradea — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.987D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.319D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215¹ alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Adrian-Nicolae Mărcuș în Dosarul nr. 7.836/182/2009 al Judecătorei Baia Mare — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.987D/2010 și nr. 3.319D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.319D/2010 la Dosarul nr. 2.987D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.110/271/2008, **Judecătoria Oradea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215¹ alin. 2 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Constantin Seica cu ocazia soluționării unei cauze penale privind săvârșirea infracțiunilor de evaziune fiscală și delapidare prevăzute și pedepsite de art. 9 din Legea nr. 241/2005 și art. 215¹ din Codul penal.

Prin Încheierea din 8 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.836/182/2009, **Judecătoria Baia Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215¹ alin. 2 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Adrian-Nicolae Mărcuș cu ocazia soluționării unei cauze penale privind săvârșirea, printre altele, a infracțiunii de delapidare prevăzute și pedepsite de art. 215¹ din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 146 și art. 215¹ alin. 2 din Codul penal încalcă dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și principiul legalității pedepsei, deoarece condiționează încadrarea juridică a faptei săvârșite de cuantumul unui prejudiciu care nu poate fi stabilit decât prin hotărâre judecătorească definitivă. Mai arată că, în condițiile devalorizării monedei naționale, pragul de 200.000 lei, stabilit pentru determinarea consecințelor deosebit de grave ale unor infracțiuni de rezultat, nu mai este de actualitate.

Judecătoria Oradea — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Judecătoria Baia Mare — Secția penală consideră ca fiind neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, întrucât prevederile art. 146 și art. 215¹ alin. 2 din Codul penal nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Legea fundamentală invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru

a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 146 și art. 215¹ alin. 2 din Codul penal, având următorul cuprins:

— Art.146, modificat prin Legea nr. 278/2006 pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006: *„Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice.”;*

— Art. 215¹ alin. 2: *„În cazul în care delapidarea a avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind supremația Constituției, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) și (12) privind prezumția de nevinovăție și principiul legalității pedepsei și ale art. 73 alin. (3) lit. h) referitoare la reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la prioritatea tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 146 din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 50 din 26 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 de 28 februarie 2006, Curtea a statuat că reglementarea cuprinsă în art. 146 din Codul penal este necesară cu atât mai mult cu cât legiuitorul a prevăzut consecințele deosebit de grave ca element circumstanțial în conținutul agravant al mai multor infracțiuni, cum ar fi, spre exemplu, furtul calificat, tâlhăria, înșelăciunea, delapidarea sau distrugerea calificată. Susținerile autorului excepției cu privire la reaprecierea criteriului valoric care determină înțelesul expresiei *„consecințe deosebit de grave”*, deși pot fi reale în condiții de devalorizare a monedei naționale, nu pot fi reținute. Modificarea conținutului unei norme juridice, în sensul adaptării ei la realitățile sociale, este o prerogativă exclusivă a autorității legislative în lumina dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora *„Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate*

legiuitoare a țării". Curtea Constituțională, potrivit competenței sale înscrise în art. 146 din Constituție și în Legea nr. 47/1992, verifică, în cadrul controlului de constituționalitate a legilor, conformitatea acestora cu dispozițiile constituționale, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. De aceea, Curtea Constituțională nu se poate substitui Parlamentului pentru modificarea limitei valorice prevăzute la art. 146 din Codul penal.

Cu același prilej, Curtea a constatat că este neîntemeiată susținerea autorului excepției referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece aplicarea cerinței procesului echitabil se impune numai în legătură cu procedura de desfășurare a procesului, iar nu și în ceea ce privește cadrul juridic sancționator al faptelor, adică în domeniul dreptului substanțial, reținând că nici din cuprinsul art. 21 alin. (3) din Constituție și nici din cel al art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului nu se poate desprinde concluzia că aplicarea cerinței procesului echitabil ar

trebui să excedeze necesității asigurării garanțiilor procesuale, spre a se intra în materii din câmpul dreptului substanțial.

Totodată, având în vedere inexistența, în speță, a unei hotărâri judecătorești definitive, Curtea nu a reținut nici critica referitoare la încălcarea art. 23 alin. (11) din Constituție privind prezumția de nevinovăție, care prevede că, „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată*”.

În același sens este și Decizia nr. 534 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 5 iunie 2009.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215¹ alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Constantin Seica în Dosarul nr. 3.110/271/2008 al Judecătoriei Oradea — Secția penală și de Adrian-Nicolae Mărcuș în Dosarul nr. 7.836/182/2009 al Judecătoriei Baia Mare — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 682

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 321 alin. 1 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 321 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Vasile Constantin în Dosarul nr. 1.636/216/2008 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 247/R din 13 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.636/216/2008, **Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 321 alin. 1 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Vasile Constantin cu ocazia soluționării recursului într-o cauză penală privind trimiterea în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburare a ordinii și liniștii publice, prevăzută și pedepsită de art. 321 alin. 1 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 321 alin. 1 din Codul penal încalcă egalitatea în fața legii și a autorităților publice, libertatea individuală și unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, întrucât incriminează fapta de ultraj contra bunelor moravuri și tulburare a ordinii și liniștii publice, pentru care pedeapsa aplicabilă este închisoarea, fără a face vreo diferențiere sub aspectul gradului de pericol social, în condițiile în care Legea nr. 61/1991 [pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice] prevede că fapte identice constituie contravenție și se sancționează cu amenda.

Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece autorul excepției vizează, în realitate, modificarea textului de lege criticat.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 321 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Vasile Constantin în Dosarul nr. 1.636/216/2008 al Curții de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 321 alin. 1 din Codul penal, modificate prin Legea nr. 169/2002 privind modificarea și completarea Codului penal, a Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 18 aprilie 2002, având următorul cuprins: „*Fapta persoanei care, în public, săvârșește acte sau gesturi, proferează cuvinte ori expresii, sau se dedă la orice alte manifestări prin care se aduce atingere bunelor moravuri sau se produce scandal public ori se tulbură, în alt mod, liniștea și ordinea publică, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, ale art. 23 alin. (1) referitoare la libertatea individuală și ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 321 alin. 1 din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 16 și art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 541 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 7 mai 2009, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că reglementarea cuprinsă în art. 321 alin. 1 din Codul penal este în spiritul legilor țării și al normelor de conviețuire socială și, din perspectiva unui viciu de constituționalitate, este lipsit de relevanță faptul că legiuitorul face sau nu o distincție clară între dispozițiile art. 321 alin. 1 din Codul penal și cele ale art. 2 din Legea nr. 61/1991 [devenit art. 3 după republicarea Legii nr. 61/1991 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 31 ianuarie 2011].

Sub acest aspect, Curtea a constatat că diferențierea dintre cele două forme ale ilicitului, determinată de intensitatea și gravitatea atingerii aduse valorii sociale ocrotite, este atributul exclusiv al legiuitorului.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele arătate mai sus, Curtea nu poate reține nici încălcarea dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Constituție.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 690

din 31 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Luliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Macea în Dosarul nr. 1.727/33/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia critică, în realitate, modul de interpretare și aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.727/33/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Ioan Macea cu ocazia soluționării recursului într-o cauză având ca obiect plângerea împotriva unui referat de clasare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât limitează actele procurorului care pot fi atacate în fața judecătorului la „rezoluții” și „ordonanțe”. Arată că există o practică a reprezentanților Ministerului Public de a da și alte denumiri actelor de netrimiteră în judecată, ceea ce atrage respingerea ca inadmisibilă a plângerii formulate împotriva acelor acte ale procurorului.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile de lege criticate nu încalcă dispozițiile din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: *„După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimiteră în judecată cuprinse în rechizitoriu.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală. Eventualele greșeli de aplicare a legii, la care face referire în motivarea excepției și care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii autorului excepției, nu pot constitui, însă, motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate va fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Macea în Dosarul nr. 1.727/33/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 750

din 7 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 9 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 9 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Maria-Cristina Vaida (fostă Bică) în Dosarul nr. 4.106/2/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, asistat de apărătorul ales Ovidiu Budușan, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul apărătorului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, reiterând argumentele invocate în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia solicită, în realitate, modificarea dispozițiilor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.106/2/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 9 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Maria-Cristina Vaida (fostă Bică) cu ocazia soluționării recursurilor într-o cauză având ca obiect plângerea împotriva unei rezoluții de scoatere de sub urmărire penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 278¹ alin. 1 și 9 din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil. În acest sens, arată că art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală prevede accesul la instanță numai pentru persoana vătămată, aflată într-un raport de drept penal material, și pentru persoanele ale căror interese legitime au fost vătămate prin actul procurorului de netrimite în judecată, persoane care intră doar într-un raport de drept penal procesual. Consideră că sunt excluse din categoria titularilor dreptului la plângere împotriva soluției de netrimite în judecată persoanele cu privire la care nu există referiri în dispozitivul rezoluției sau ordonanței procurorului, deși în considerentele actului de netrimite în judecată sunt reținute fapte de natură a atrage răspunderea penală a persoanelor în cauză, în privința cărora s-a dispus, însă, disjungerea în faza de urmărire penală. Referitor la dispozițiile art. 278¹ alin. 9 din Codul de procedură penală, autorul excepției critică faptul că, în cazul prevăzut de art. 278¹

alin. 8 lit. c) din același cod, actul de sesizare a instanței îl reprezintă plângerea persoanei la care se referă alin. 1 al art. 278¹ din Codul de procedură penală, fără nicio diferențiere între persoana vătămată și persoana ale cărei interese legitime au fost vătămate. Susține că o asemenea reglementare nu se justifică față de exigențele dreptului la un proces echitabil, care plasează în inima procesului penal, în ceea ce privește posibilitatea de declanșare a procedurilor, doar persoana vătămată, aceea care a suferit o vătămare prin infracțiune, nu și persoana ale cărei interese legitime au fost vătămate prin actul procurorului de netrimiteră în judecată.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile de lege criticate nu încalcă dispozițiile din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 1 și 9 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și

completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, ci este nemulțumit, în realitate, de modul de aplicare a acestora. Aspectele ce țin de aplicarea legii nu pot constitui, însă, motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Referitor la prevederile art. 278¹ alin. 9 din Codul de procedură penală, autorul excepției solicită modificarea acestora, în sensul reglementării posibilității ca actul de sesizare a instanței, în cazul prevăzut de art. 278¹ alin. 8 lit. c) din același cod, să îl reprezinte doar plângerea persoanei vătămate, iar nu și plângerea persoanei ale cărei interese au fost vătămate prin actul procurorului de netrimiteră în judecată. O asemenea solicitare nu intră, însă, în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 și 9 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Maria-Cristina Vaida (fostă Bică) în Dosarul nr. 4.106/2/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 751

din 7 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 3¹ și art. 278¹ din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 3¹ și art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihai Brătianu în Dosarul nr. 2.414/223/2009 al Judecătoria Drăgășani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia solicită, în realitate, modificarea dispozițiilor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.414/223/2009, **Judecătoria Drăgășani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 3¹ și art. 278¹ din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Mihai Brătianu în dosarul mai sus menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 278 alin. 3¹ și art. 278¹ din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în fața legii și a autorităților publice și accesul liber la justiție, întrucât rezoluția sau ordonanța procurorului ierarhic superior prin care este infirmată soluția de netrimitere în judecată dată de procurorul de caz nu este comunicată tuturor părților interesate, cu consecința că învinuitul nu are posibilitatea să formuleze plângere împotriva acestei soluții nefavorabile lui.

Judecătoria Drăgășani apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât prevederile de lege criticate aduc atingere dispozițiilor art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece necomunicarea, conform dispozițiilor art. 278 alin. 3¹ din Codul de procedură penală, către toate părțile interesate a rezoluției sau ordonanței procurorului ierarhic superior prin care este infirmată soluția de netrimitere în judecată dată de procurorul de caz încalcă principiul egalității armelor.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278 alin. 3¹ și art. 278¹ din Codul de procedură penală, referitoare la plângerea contra actelor procurorului, respectiv plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată. Prevederile art. 278 alin. 3¹ din Codul de procedură penală au fost introduse prin Legea nr. 480/2004 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.088 din 23 noiembrie 2004, iar dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală au cuprinsul dat prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. Alineatele 10 și 13 ale aceluiași articol 278¹ din Codul de procedură penală au fost modificate, ulterior sesizării Curții, prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, cu păstrarea însă a soluției legislative atacate.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne și ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 278 alin. 3¹ și art. 278¹ din Codul de procedură penală, ci solicită, în realitate, completarea acestora, în sensul reglementării posibilității de a face plângere la judecător și împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor prin care se soluționează plângerile împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor de neîncepere a urmăririi penale, de clasare, de scoatere de sub urmărire penală ori de încetare a urmăririi penale, în situația în care este infirmat actul de netrimitere în judecată atacat și se dispune începerea sau redeschiderea urmăririi penale, după caz. O asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a Curții

Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Totodată, eventualele greșeli de aplicare a legii, la care face referire autorul excepției, nu pot constitui motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin

urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, fiind de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate va fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 3¹ și art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihai Brătianu în Dosarul nr. 2.414/223/2009 al Judecătorei Drăgășani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 752

din 7 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal, excepție ridicată de Gheorghe Banhazi în Dosarul nr. 6.136/111/2004 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.136/111/2004, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Banhazi cu ocazia soluționării apelului declarat într-o cauză penală privind trimiterea în judecată pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii de înșelăciune cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 215 alin. 3 și 5 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal încalcă dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție, principiul legalității pedepsei și obligativitatea reglementării prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora, întrucât condiționează încadrarea juridică a faptei săvârșite de cuantumul unui prejudiciu ale cărui existență și întindere nu pot fi stabilite decât prin hotărâre judecătorească definitivă. De asemenea, arată că, în condițiile devalorizării monedei naționale, pragul de 200.000 lei, avut în vedere de legiuitor pentru determinarea consecințelor deosebit de grave ale unor infracțiuni de rezultat, nu mai este de actualitate.

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal, având următorul cuprins:

— Art. 146, modificat prin Legea nr. 278/2006 pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006: *„Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice.”*

— Art. 215 alin. 5: *„Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) și (12) privind prezumția de nevinovăție și principiul legalității pedepsei și ale art. 73 alin. (3) lit. h) referitoare la reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la prioritatea tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției vizează norma cu caracter explicativ cuprinsă în art. 146 din Codul penal, în raport cu care este reglementată agravanta infracțiunii de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 5 din același Cod. În opinia sa, criteriul valoric avut în vedere de legiuitor pentru a defini sintagma *„consecințe deosebit de grave”* este inadecvat și în contradicție cu dispozițiile constituționale invocate.

În jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 50 din 26 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 28 februarie 2006, Curtea a statuat că reglementarea cuprinsă în art. 146 din Codul penal este

necesară cu atât mai mult cu cât legiuitorul a prevăzut consecințele deosebit de grave ca element circumstanțial în conținutul agravant al mai multor infracțiuni, cum ar fi, spre exemplu, furtul calificat, tâlhăria, înșelăciunea, delapidarea sau distrugerea calificată. Susținerile autorului excepției cu privire la reaprecierea criteriului valoric care determină înțelesul expresiei *„consecințe deosebit de grave”*, deși pot fi reale în condiții de devalorizare a monedei naționale, nu pot fi reținute. Modificarea conținutului unei norme juridice, în sensul adaptării ei la realitățile sociale, este o prerogativă exclusivă a autorității legislative, în lumina dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora *„Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”*. Curtea Constituțională, potrivit competenței sale înscrise în art. 146 din Constituție și în Legea nr. 47/1992, verifică, în cadrul controlului de constituționalitate a legilor, conformitatea acestora cu dispozițiile constituționale, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. De aceea, Curtea Constituțională nu se poate substitui Parlamentului pentru modificarea limitei valorice prevăzute la art. 146 din Codul penal sau pentru a aprecia dacă aceasta corespunde realităților sociale existente la un moment dat.

Cu prilejul arătat, Curtea a constatat că este neîntemeiată susținerea autorului excepției referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece aplicarea cerinței procesului echitabil se impune numai în legătură cu procedura de desfășurare a procesului, iar nu și în ceea ce privește cadrul juridic sancționator al faptelor, adică în domeniul dreptului substanțial, reținând că nici din cuprinsul art. 21 alin. (3) din Constituție și nici din cel al art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului nu se poate desprinde concluzia că aplicarea cerinței procesului echitabil ar trebui să excedeze necesității asigurării garanțiilor procesuale, spre a se intra în materii din câmpul dreptului substanțial.

Totodată, având în vedere că în speță nu există o hotărâre judecătorească definitivă, Curtea nu a reținut nici critica referitoare la încălcarea art. 23 alin. (11) din Constituție privind prezumția de nevinovăție, care prevede că, *„Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată”*.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, motivele care au fundamentat respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 din Codul penal sunt valabile și în prezenta cauză, în care acest text de lege este raportat la prevederile art. 215 alin. 5 din același Cod.

Referitor la critica privind încălcarea principiului legalității incriminării consacrat de art. 23 alin. (12) din Constituție, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu contravin normelor constituționale, ci, dimpotrivă, prin explicarea conținutului noțiunii *„consecințe deosebit de grave”* în textul art. 146 din Codul penal, se asigură caracterul de previzibilitate și accesibilitate al normei juridice penale.

De asemenea, nu poate fi reținută nici înfrângerea prevederilor art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, deoarece infracțiunea de înșelăciune este reglementată în Codul penal, lege organică, în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

În același sens sunt și Decizia nr. 1.051 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008, și Decizia nr. 311 din 3 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 11 aprilie 2011.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal, excepție ridicată de Gheorghe Banhazi în Dosarul nr. 6.136/111/2004 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 753

din 7 iunie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8, 9 și 10
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8, 9 și 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valeria Baboiu și Mihalache Bratosin în Dosarul nr. 322/231/2010 al Judecătorei Focșani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 322/231/2010, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8, 9 și 10 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Valeria Baboiu și Mihalache Bratosin cu ocazia soluționării plângerii împotriva unui act al procurorului de netrimitere în judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 278¹ alin. 8, 9 și 10 din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în fața legii și a autorităților publice, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât nu reglementează posibilitatea ca judecătorul să modifice temeiul de drept al soluției de netrimitere în judecată date de procuror. Apreciază că se impune reglementarea soluțiilor pe care judecătorul le poate pronunța în situația în care plângerea împotriva actelor de netrimitere în judecată ale procurorului este formulată de către făptuitor sau învinuit. Totodată, consideră că, în cazul prevăzut de art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, pe de o parte, prin admiterea plângerii, instanța se antepronunță, fiind inadmisibil ca tot aceasta să soluționeze ulterior și fondul cauzei, iar, pe de altă parte, rechizitoriul este înlocuit cu plângerea petentului, care exercită atribuții de acuzare specifice Ministerului Public, ceea ce creează discriminare între inculpații trimiși în judecată prin rechizitoriul întocmit de procurorul competent și cei trimiși în judecată prin plângerea persoanei vătămate, care, potrivit art. 278¹ alin. 9 din Codul de procedură penală, constituie actul de sesizare a instanței. În fine, critică și faptul că încheierea pronunțată nu este supusă niciunei căi de atac.

Judecătoria Focșani apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorii excepției. Face trimitere, în acest sens, la Deciziile Curții Constituționale nr. 411/2004, nr. 27/2005 și nr. 498/2009.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 8, 9 și 10 din Codul de procedură penală. Alin. 8 și 9 ale art. 278¹ din Codul de procedură penală au cuprinsul dat prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, iar alin. 10 al aceluiași articol a fost modificat, ulterior sesizării Curții, prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, cu păstrarea, însă, a soluției legislative atacate. Textele de lege criticate au următorul cuprins: „*Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:*

a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.

În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.

Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 este definitivă”.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și la dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 53 referitoare la condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției și ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 278¹ alin. 8, 9 și 10 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași dispoziții din

Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 864 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 20 noiembrie 2007, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) și alin. 9 din Codul de procedură penală, a reținut că prevederile de lege criticate nu opresc persoana interesată de a lua cunoștință de întreg materialul probator existent la dosar și de a formula cereri noi în cadrul noii faze procesuale, căreia i se aplică dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac prevăzute de lege. Eventualele probleme practice care s-ar fi ivit cu privire la modul de aplicare și interpretare a dispozițiilor contestate de autor au fost dezlegate de Înalta Curte de Casație și Justiție, care, prin Decizia nr. XV din 22 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 13 iunie 2006, a admis recursul în interesul legii și a stabilit că, în aplicarea dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, judecătorul care, prin încheiere, admite plângerea, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și reține cauza spre judecare, apreciind că probele existente la dosar sunt suficiente pentru judecarea cauzei, devine incompatibil să soluționeze fondul acesteia. Așa fiind, nu se poate susține că prevederile legale criticate contravin principiului dreptului oricărei persoane la un proces echitabil, instituit prin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, la care România este parte.

De asemenea, prin Decizia nr. 13 din 10 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 13 februarie 2006, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 9 și 10 din Codul de procedură penală, Curtea a statuat că, în situația admiterii plângerii cu reținerea cauzei spre judecare, dispozițiile privind judecarea în primă instanță și căile de atac se aplică în mod corespunzător și, prin urmare, nu este restrâns în niciun fel dreptul părții de a se adresa instanței, de a formula apărări și de a se prevala de toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil. Mai mult, după pronunțarea unei hotărâri de către instanța de fond, se pot exercita căile de atac prevăzute de lege, partea având posibilitatea să își exercite neîngrădită dreptul de acces liber la justiție. În plus, faptul că, în conformitate cu dispozițiile alin. 9 al art. 278¹ din Codul de procedură penală, în situația admiterii plângerii cu reținerea cauzei spre judecare, actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei, iar nu rechizitoriul procurorului, este determinat de specificul acestei căi de atac, care vizează chiar actele procurorului de netrimiteri în judecată.

Totodată, prin Decizia nr. 242 din 17 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 13 aprilie 2011, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 și 10 din Codul de procedură penală, Curtea a reținut că, în ceea ce privește dispozițiile alin. 10 al art. 278¹ din Codul de procedură penală, potrivit art. 129 din Constituție, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Prin urmare, constituie atributul exclusiv al legiuitorului reglementarea căilor de atac împotriva hotărârii prin care judecătorul soluționează plângerea împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimiteri în judecată. Eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

În același sens este și Decizia nr. 125 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 13 aprilie 2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Referitor la solicitarea autorului excepției în sensul reglementării soluțiilor pe care judecătorul le poate pronunța în

situația în care plângerea împotriva actului de netrimitere în judecată al procurorului este formulată de către făptuitor sau învinuit, inclusiv în sensul reglementării posibilității de a modifica temeiul de drept al soluției de netrimitere în judecată date de procuror, o asemenea solicitare nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8, 9 și 10 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valeria Baboiu și Mihalache Bratosin în Dosarul nr. 322/231/2010 al Judecătorei Focșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 754

din 7 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. a) și b) din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. a) și b) din Codul penal, excepție ridicată de Florian-Brândușel Teodorescu în Dosarul nr. 2.338/288/2009 al Judecătorei Râmnicu Vâlcea — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.608D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.694D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal, excepție ridicată de Bogdan-Teodor Dascălu în Dosarul nr. 23.254/245/2008 al Judecătorei Iași — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.608D/2010 și nr. 3.694D/2010 au obiect parțial identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.694D/2010 la Dosarul nr. 3.608D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea penală nr. 271 din 31 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.338/288/2009, **Judecătoria Râmnicu Vâlcea — Secția penală a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. a) și b) din Codul penal.

Excepția a fost ridicată de Florian-Brândușel Teodorescu cu ocazia soluționării unei cauze penale.

Prin Încheierea din 15 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 23.254/245/2008, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Bogdan-Teodor Dascălu cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 37 alin. 1 lit. a) și b) din Codul penal încalcă principiul neretroactivității legii, egalitatea în fața legii și a autorităților publice, dreptul la un proces echitabil și prezumția de nevinovăție, întrucât, pe de o parte, permit incidența unei sancțiuni pentru o faptă anterioară, pentru care instanța a aplicat deja o pedeapsă, iar, pe de altă parte, determină agravarea regimului sancționator pentru persoana aflată în stare de recidivă în comparație cu alte persoane care au săvârșit aceeași infracțiune, motivat de faptul că ar fi incidente aspecte și împrejurări legate de o faptă anterioară, deși pentru aceasta s-a aplicat deja o sancțiune. Mai arată că persoana cercetată pentru săvârșirea unei infracțiuni trebuie prezumată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre definitivă de condamnare.

Judecătoria Râmnicu Vâlcea — Secția penală și Judecătoria Iași — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorii excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 37 alin. 1 lit. a) și b) din Codul penal, având următorul cuprins: „*Există recidivă pentru persoana fizică în următoarele cazuri:*

a) *când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de 6 luni, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării acesteia sau în stare de evadare, iar pedeapsa prevăzută de lege pentru a doua infracțiune este închisoarea mai mare de un an;*

b) *când după executarea unei pedepse cu închisoare mai mare de 6 luni, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după împlinirea termenului de prescripție a executării unei asemenea pedepse, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an”.*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 284 din 28 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 17 aprilie 2006, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal și a reținut că recidiva, fiind o formă a pluralității de infracțiuni, presupune săvârșirea de către aceeași persoană a uneia sau a mai multor infracțiuni după ce acea persoană fusese definitiv condamnată pentru o altă infracțiune. Existența unei condamnări penale, în disprețul căreia făptuitorul perseverează pe calea infracțiunii, sau executarea unei pedepse de o anumită gravitate, care s-a dovedit inefficientă față de el, creează prezumția unui ridicat grad de pericol social al infractorului recidivist. Starea de pericol, care rezultă din dovada ineficienței avertismentului primit prin condamnarea definitivă și mai ales din dovada ineficienței executării pedepsei anterioare, face ca infractorul recidivist să se individualizeze criminologic ca o figură aparte, care ridică probleme specifice în lupta pentru reeducarea lui și pentru realizarea scopurilor urmărite prin pedeapsă. Aceste probleme specifice au impus ca necesară reglementarea instituției recidivei prin stabilirea cu exactitate a condițiilor de existență a stării de recidivă și a consecințelor pe care ea le antrenează.

Codul penal, reglementând instituția recidivei, a prevăzut în art. 37 alin. 1 lit. b) structura juridică a recidivei după executarea integrală, grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori a împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei aplicate pentru infracțiunea săvârșită anterior. De la data executării pedepsei sau de la data apariției decretului de grațiere ori de la data împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei, săvârșirea unei infracțiuni cu intenție de fostul condamnat, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an, constituie recidivă după executare.

Drept urmare, contrar susținerilor autorului excepției, dispozițiile art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal nu retroactivează, ci, dimpotrivă, prevăd condițiile în care condamnatul se va afla în stare de recidivă, care, odată îndeplinite, determină aplicarea pedepsei prevăzute de art. 39 alin. 4 din Codul penal.

De asemenea, Curtea constată că norma juridică conținută de art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal nu se referă la drepturi de natura celor reglementate de art. 16 din Constituție privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ci la conduita condamnatului după executarea unei pedepse cu închisoarea mai mare de 6 luni. Săvârșirea unei noi infracțiuni cu intenție, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an, este sancționată conform prevederilor art. 39 alin. 4 din Codul penal, iar acest tratament penal se aplică tuturor condamnaților recidiviști.

Totodată, prin Decizia nr. 1.514 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 16 decembrie 2009, Curtea, respingând ca neîntemeiată critica de neconstituționalitate adusă art. 37 alin. 1 lit. b) din Codul penal, a statuat că dispozițiile de lege examinate nu contravin prevederilor art. 23 alin. (11) din Constituție referitoare la prezumția de nevinovăție. Faptul că săvârșirea noii infracțiuni și

starea de recidivă sunt reținute prin rechizitoriul întocmit de organul de urmărire penală nu are semnificația încălcării acestei prezumții, rechizitoriul fiind, potrivit art. 264 alin. 1 din Codul de procedură penală, „*actul de sesizare a instanței de judecată*”. Numai instanța de judecată, potrivit competenței sale, poate decide dacă în cauză a fost săvârșită infracțiunea reținută în rechizitoriu și dacă sunt întrunite condițiile recidivei. De asemenea, faptul că printr-o hotărâre judecătorească de condamnare nedefinitivă se reține „*săvârșirea*” unei noi infracțiuni și starea de recidivă nu are semnificația încălcării dispozițiilor art. 23 alin. (11) din Legea fundamentală, care stabilesc că prezumția de nevinovăție subzistă până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 alin. 1 lit. a) și b) din Codul penal, excepție ridicată de Florian-Brândușel Teodorescu în Dosarul nr. 2.338/288/2009 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea — Secția penală și de Bogdan-Teodor Dascălu în Dosarul nr. 23.254/245/2008 al Judecătoriei Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 755

din 7 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Maftei și Marian Maftei în Dosarul nr. 6.885/121/2010 al Curții de Apel Galați — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.636D/2010.

La apelul nominal lipsesc autorii excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.828D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marius-Grigore Popescu în Dosarul nr. 2.167/109/2010 al Tribunalului Argeș — Secția penală.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției Marius-Grigore Popescu, care arată că renunță la judecarea excepției de neconstituționalitate. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu este posibilă renunțarea la soluționarea excepției de neconstituționalitate, deoarece aceasta este o excepție de ordine publică, soluționarea acesteia fiind de interes general.

Curtea, deliberând, respinge cererea de renunțare formulată, având în vedere dispozițiile art. 55 din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Curtea Constituțională, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului (...)*”.

Având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 3.636D/2010 și nr. 3.828D/2010 au obiect identic, Curtea pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorul excepției prezent arată că este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.828D/2010 la Dosarul nr. 3.636D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care lasă la aprecierea instanței constituționale soluționarea cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 august 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.885/121/2010, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Adrian Maftעי și Marian Maftעי cu ocazia soluționării recursurilor împotriva unei încheieri prin care au fost respinse ca nefondate cererile de liberare provizorie sub control judiciar.

Prin Încheierea din 9 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.167/109/2010, **Tribunalul Argeș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Marius-Grigore Popescu cu ocazia soluționării unei cereri de liberare provizorie sub control judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă dreptul persoanei arestate preventiv de a cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune, întrucât exclud din rândul persoanelor arestate preventiv care pot cere liberarea provizorie sub control judiciar pe cele cercetate pentru infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 18 ani, în condițiile în care Constituția nu face vorbire de nicio limitare.

Curtea de Apel Galați — Secția penală și Tribunalul Argeș — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorii excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: *„Liberarea provizorie sub control judiciar se poate acorda în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 23 alin. (10) potrivit cărora persoana arestată preventiv are dreptul să ceară punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune, precum și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora orice persoană arestată sau deținută are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil ori eliberată în cursul procedurii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 521 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, pentru motivele acolo arătate, reținând că textul de lege criticat nu contravine art. 23 alin. (10) din Constituție și nici art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nu împiedică persoana arestată preventiv să ceară punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune. Acest drept îi este, de altfel, recunoscut inculpatului arestat preventiv prin art. 160² din același cod, care prevede că *„în tot cursul procesului penal învinuitul sau inculpatul arestat preventiv poate cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune”*. Condițiile de acordare a acestei liberări provizorii sub control judiciar sunt stabilite însă de art. 160² din Codul de procedură penală, în temeiul dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*, și, prin urmare, sunt conforme Constituției. Dreptul de a cere luarea unei asemenea măsuri procesuale se poate exercita numai în condițiile prevăzute de lege, în speță de Codul de procedură penală, fiind atributul legiuitorului să le stabilească.

În același sens este și Decizia nr. 30 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 15 februarie 2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Maței și Marian Maței în Dosarul nr. 6.885/121/2010 al Curții de Apel Galați — Secția penală și de Marius-Grigore Popescu în Dosarul nr. 2.167/109/2010 al Tribunalului Argeș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 866

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1—3 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 1—3 din Codul penal, excepție ridicată de Cranislav Stămoran în Dosarul nr. 5.023/221/2010 al Judecătoriei Deva și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.653D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.783D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal, excepție ridicată de Gabriela Bacter în Dosarul nr. 7.846/111/2010 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune

conexarea Dosarului nr. 4.783D/2010 la Dosarul nr. 4.653D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 noiembrie 2010 și Decizia penală nr. 592/R/2010 din 5 noiembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 5.023/221/2010 și nr. 7.846/111/2010, **Judecătoria Deva și Tribunalul Bihor — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 alin. 1—3 din Codul penal și, respectiv, art. 215 alin. 2 și 3 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Cranislav Stămoran și Gabriela Bacter în dosarele de mai sus, din care în unul se fac cercetări cu privire la comiterea infracțiunii reglementate de textul criticat și în altul se soluționează un recurs formulat împotriva încheierii prin care s-a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 referitoare la *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitoare la *Tratatelor internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (12) referitoare la principiul legalității pedepsei, art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței*, art. 45 referitoare la *Libertatea economică*, art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la

libertatea comerțului, precum și ale art. 1, 6, 7, 8, 17 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Interzicerea privării de libertate pentru datorii*, deoarece dispozițiile legale criticate instituie o sancțiune penală în condițiile în care derularea contractuală sau neîndeplinirea unei obligații contractuale nu pot fi sancționate decât prin aplicarea unei pedepse civile.

Totodată, spre deosebire de forma simplă a infracțiunii de înșelăciune, dispozițiile legale criticate instituie o dublă sancțiune și un tratament sancționator mai aspru de natură a pedepsi o persoană de două ori pentru aceeași faptă.

Judecătoria Deva și Tribunalul Bihor — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 1, 2 și 3 din Codul penal — *Înșelăciunea*, care au următorul conținut:

„Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.

Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calitate mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 referitoare la *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (12) referitoare la principiul legalității pedepsei, art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței*, art. 45 referitoare la *Libertatea economică*, art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la libertatea comerțului, precum și ale art. 1, 6, 7, 8, 17 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Obligația de a respecta*

drepturile omului, la *Dreptul la un proces echitabil*, la *Nicio pedeapsă fără lege*, la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*, la *Interzicerea abuzului de drept* și la *Limitarea folosirii restrângerii drepturilor*, precum și ale art. 1 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenție referitoare la *Interzicerea privării de libertate pentru datorii*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.366 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 9 decembrie 2010, Deciziei nr. 709 din 19 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 7 noiembrie 2006, și Deciziei nr. 1.390 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 13 decembrie 2010, Curtea a statuat că înșelăciunea, în oricare dintre variantele sale, este o infracțiune contra patrimoniului, constând în înșelarea încrederii participanților la raporturile juridice patrimoniale, fapt absolut intolerabil în cadrul acestora. În toate sistemele de drept înșelăciunea ori escrocheria este o faptă incriminată și sever sancționată. Scopul acestei reglementări este acela de a-i proteja pe cei ce își exercită cu bună-credință drepturile și libertățile economice, comerciale, inclusiv pe cele contractuale. Curtea a mai arătat că nu poate fi confundată infracțiunea de înșelăciune cu neexecutarea unei obligații contractuale.

Drept urmare, prin incriminarea ca infracțiune de înșelăciune a faptei săvârșite prin folosire de nume sau calitate mincinoase ori de alte mijloace frauduloase, precum și a faptei de inducere sau menținere în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 11 și 20 din Legea fundamentală, referitoare la *Dreptul internațional și dreptul intern*, respectiv la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*.

Cu privire la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 45 referitoare la libertatea economică și ale art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la asigurarea de către statul român a libertății comerțului, Curtea a statuat că elementul material al infracțiunii de înșelăciune are drept premisă o acțiune și, respectiv, o omisiune, care induce cocontractantul într-o eroare determinantă la încheierea ori executarea actului. Dacă eroarea nu ar fi existat, contractul nu s-ar fi încheiat sau executat în condițiile respective. Prin urmare, nu poate fi confundată infracțiunea de înșelăciune cu neexecutarea unei obligații contractuale. De aceea, invocarea dispozițiilor constituționale menționate, precum și a celor ale art. 1 din Protocolul adițional nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privitoare la interzicerea privării de libertate pentru datorii, este nepertinentă.

Totodată, cu aceleași ocazii Curtea a stabilit că textul art. 215 alin. 2 din Codul penal prevede în fraza întâi o variantă agravantă a infracțiunii de înșelăciune, care se realizează atunci când înșelăciunea se săvârșește prin folosirea de nume sau calitate mincinoase ori prin alte mijloace frauduloase. Mențiunea din fraza a doua a alineatului, potrivit căreia dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni, nu are semnificația unei duble sancționări a aceleiași infracțiuni. Mijloacele frauduloase folosite de făptuitor pot fi o diversitate de fapte ilicite, iar simpla existență a acestora, indiferent de numărul sau gravitatea lor, conferă infracțiunii de înșelăciune caracterul calificat, fiind necesară, potrivit voinței legiuitorului, o sancțiune mai aspră. Faptul că mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune nu poate

schimba caracterul agravant al incriminării. Fiind menținut acest caracter, intervine o pluralitate de infracțiuni, care însă nu semnifică o pluralitate de sancțiuni stabilite contrar prevederilor art. 4 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci aplicarea unei pedepse principale stabilite potrivit regulilor privind concursul de infracțiuni. În consecință, întrucât este vorba despre două infracțiuni, este firesc să se aplice infractorului două pedepse, după regulile prevăzute pentru concursul de infracțiuni, fără ca prin aceasta dreptul său la un

proces echitabil să fie afectat și fără să fie încălcate prevederile art. 4 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În sfârșit, Curtea constată că dispozițiile art. 28 din Constituție nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1—3 din Codul penal, excepție ridicată de Cranislav Stămoran în Dosarul nr. 5.023/221/2010 al Judecătoriei Deva și de Gabriela Bacter în Dosarul nr. 7.846/111/2010 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 920

din 7 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției de neconstituționalitate, care depune note scrise la dosarul cauzei și solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, expunând, pe larg, considerentele care fundamentează temeinicia acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale. De asemenea, menționează modificările aduse art. 158 din Codul de procedură civilă prin Legea nr. 202/2010 și apreciază că acestea sunt aspecte ce țin de aplicarea și interpretarea legii.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Asigurare — Reasigurare ARDAF” — S.A. din București în Dosarul nr. 46596./3/2007 (număr în format vechi 2.639/2009) al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocat Ana Demșorean, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, constatându-se lipsa celeilalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 46596./3/2007 (număr în format vechi 2.639/2009), **Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Asigurare — Reasigurare ARDAF” — S.A. din București cu

ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței comerciale prin care a admis excepția de necompetență generală a instanțelor de judecată din România.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 21 alin. (1)—(3), art. 24 și art. 53 alin. (1) din Constituție, precum și art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece instituie obligația părților de a-și exercita dreptul de a ataca hotărârea de declinare a competenței într-un termen de 5 zile de la pronunțare, fără a li se da posibilitatea să cunoască motivele hotărârii instanței. Mai mult, art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă prevede sancțiunea nulității recursului dacă nu a fost motivat în termenul legal, ceea ce prejudiciază grav partea, aceasta fiind privată de dreptul la apărare și de cel la un proces echitabil, în speța de față, admiterea excepției de necompetență având un caracter peremptoriu.

Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate, față de dispozițiile constituționale invocate.

Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, consideră că dispozițiile legale la care se face referire prevăd posibilitatea părților de a ataca, în condițiile legii, hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au declarat sau nu competente să soluționeze acțiunea principală, astfel încât legiuitorul a asigurat toate garanțiile necesare desfășurării unui proces echitabil, într-un termen rezonabil.

Referitor la prevederile art. 306 alin. 1 din același cod, instanța arată că legiuitorul a instituit, în considerarea unor situații speciale, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, în speța de față fiind o situație specială dată de modul în care instanța a înțeles să soluționeze cererea prin admiterea excepției de necompetență generală a instanțelor românești, potrivit art. 157 din Legea nr. 105/1992.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 158 alin. 3: *„Dacă instanța se declară necompetentă, împotriva hotărârii se poate exercita recurs în termen de 5 zile de la pronunțare. Dosarul va fi trimis instanței competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicțională competent, de îndată ce hotărârea de declinare a competenței a devenit irevocabilă.”*

— Art. 306 alin. 1: *„Recursul este nul dacă nu a fost motivat în termenul legal, cu excepția cazurilor prevăzute în alin. 2.”*

Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă au fost modificate prin art. 1 pct. 20 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, dispozițiile modificatoare au următorul conținut: *„Dacă instanța se declară necompetentă, hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac, dosarul fiind trimis de îndată instanței competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicțională competent.”*

Potrivit art. XXII alin. (1) și (2) din Legea nr. 202/2010, *„(1) Procesele în materie civilă în curs de judecată la data schimbării, potrivit prevederilor prezentei legi, a competenței instanțelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanțe. În caz de desființare, anulare sau casare cu trimitere spre rejudecare, dispozițiile prezentei legi privitoare la competență sunt aplicabile.*

(2) Dispozițiile art. 20, art. 105 alin. 1, art. 129 alin. 5 și 5¹, art. 136, art. 158 alin. 3, art. 159, art. 159¹, art. 281^{2a}, art. 297 alin. 1, art. 304 pct. 3, art. 312 alin. 6¹, art. 315 alin. 3¹, precum și ale art. 329—330⁷ din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică numai proceselor, cererilor și sesizărilor privind recursul în interesul legii, începute, respectiv formulate după intrarea în vigoare a prezentei legi.”

Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, și dispozițiile art. XXII alin. (1) și (2) din Legea nr. 202/2010, Curtea constată că dispozițiile legale criticate sunt aplicabile raportului juridic stabilit în cauza de față, astfel încât urmează să verifice constituționalitatea prevederilor criticate în forma avută la data încheierii de sesizare a Curții Constituționale.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil și art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Dispozițiile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici similare, formulate chiar de autorul prezentei excepții de neconstituționalitate.

Astfel, prin Decizia nr. 1.138 din 23 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 5 noiembrie 2011, Curtea a constatat că, potrivit dispozițiilor art. 158 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească se pronunță asupra problemelor privind competența ei de judecată, în situația în care, în cadrul judecării litigiului cu care a fost investită, se pun în discuție astfel de aspecte. Asupra excepției de necompetență, instanța se pronunță înainte de a se aborda fondul litigiului și înainte de a se soluționa alte excepții, după caz, printr-o încheiere, dacă se declară competentă, sau printr-o altă hotărâre, dacă instanța se declară necompetentă. Textul de lege criticat de autorul excepției, respectiv art. 158 alin. 3 din Codul de procedură civilă, are în vedere cea de-a doua ipoteză, și anume admiterea excepției de necompetență și implicit declinarea competenței instanței de judecată. Având în vedere cele de mai sus, este evident faptul că singurul motiv pe care instanța îl poate reține în hotărârea de declinare este propria necompetență materială, personală sau teritorială.

De asemenea, Curtea a constatat că instanța de judecată, dând expresie dreptului la apărare și principiului contradictorialității, este obligată să pună în discuția prealabilă a părților excepția de necompetență, discuție ce are loc în prezența părților sau chiar în lipsa lor, dar când toate părțile au fost legal citate.

Așa fiind, Curtea nu poate reține critica autorului excepției potrivit căreia partea interesată nu are posibilitatea cunoașterii motivelor hotărârii de declinare a competenței pe care urmează să o atace și, ca urmare, declararea nulității recursului promovat.

De altfel, prin Decizia nr. 246 din 4 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008, Curtea a mai statuat că hotărârea prin care instanța se declară necompetentă se poate ataca separat cu recurs, întrucât această hotărâre are caracter de dezinvestire. Stabilirea

unui termen derogatoriu mai scurt și care curge de la data pronunțării hotărârii, pentru declararea recursului, s-a impus pentru că soluționarea incidentului privind competența instanței ține pe loc judecarea fondului litigiului. Niciuna dintre părți nu este împiedicată în exercitarea căii de atac în acest termen, având în vedere că acestea, chiar dacă nu sunt prezente în urma îndeplinirii procedurii legale de citare, cunosc termenul de judecată și depinde doar de diligența lor aflarea soluției și declararea recursului.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 alin. 3 și art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Asigurare — Reasigurare ARDAF” — S.A. din București în Dosarul nr. 46596./3/2007 (număr în format vechi 2.639/2009) al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 992

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 500 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochințu	— magistrat-asistent

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece autorul acesteia solicită modificarea și completarea textului în sensul ca evaluarea să se facă numai de un expert.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 500 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dan Măciucă, Carmen Elena Măciucă, Gigi Busuioc și Camelia Ileana Busuioc în Dosarul nr. 29.013/215/2009 al Judecătoria Craiova — Secția civilă.

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 29.013/215/2009, **Judecătoria Craiova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 500 alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Dan Măciucă, Carmen

Elena Măciucă, Gigi Busuioc și Camelia Ileana Busuioc cu ocazia soluționării unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că opțiunea legiuitorului de a lăsa în seama executorului judecătoresc evaluarea bunurilor imobile, câtă vreme acesta nu are competență profesională de specialitate în evaluarea acestora, este de natură a încălca garanțiile unui proces echitabil prevăzute de art. 21 alin. (3) din Constituție, dar și de a afecta dreptul de proprietate al debitorului, proprietar al imobilului.

De asemenea, apreciază că o evaluare corectă a imobilelor supuse executării silită, esențială pentru evoluția ulterioară a acestei proceduri, se impune a se face de către un expert evaluator, abilitat a prezenta o evaluare a imobilului urmărit printr-un raport de specialitate.

Autorii mai arată că, potrivit dispozițiilor art. 411 alin. 3 din Codul de procedură civilă, referitoare la executarea silită a bunurilor mobile, evaluarea bunului de către un expert este obligatorie în cazul în care părțile nu se înțeleg cu privire la evaluarea acestora. Or, în aceste condiții, dispozițiile art. 500 alin. 2 din Codul de procedură civilă sunt discriminatorii prin raportare la prevederile art. 411 alin. 3 din același cod.

Judecătoria Craiova — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 500 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care au următoarea redactare:

— Art. 500 alin. 2: „*Executorul va stabili de îndată prețul imobilului, iar în cazul în care consideră necesar va cere părerea unui expert. Dispozițiile art. 411 alin. 3 sunt aplicabile.*”

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) care prevede că părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Din economia textului criticat reiese faptul că prin acesta se reglementează o etapă din procedura de desfășurare a vânzării prin licitație a unor bunuri imobile, ca urmare a faptului că debitorul nu a plătit datoria.

Astfel, legiuitorul instituie obligația executorului de a stabili de îndată prețul imobilului ce urmează a fi vândut la licitație, iar în cazul în care consideră necesar, va cere părerea unui expert. De asemenea, potrivit art. 411 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care completează prevederile criticate, executorul judecătoresc este obligat să identifice și să evalueze **cu acordul părților** bunurile sechestrate, iar în caz contrar, va solicita efectuarea unei expertize. Bunurile vor fi evaluate la valoarea lor de circulație. O copie de pe raportul de expertiză se comunică și debitorului.

Referitor la susținerea autorilor, potrivit căreia prevederile criticate aduc atingere dispozițiilor art. 21 alin. (3) și art. 44 din Constituție, Curtea reține că această critică nu este întemeiată câtă vreme împotriva oricărui act de executare silită se poate face contestație la executare de către cei interesați sau vătămăți prin executare, potrivit art. 399 din Codul de procedură civilă.

În ceea ce privește susținerea autorilor, potrivit căreia dispozițiile criticate sunt discriminatorii raportat la prevederile art. 411 alin. 3 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că această critică nu poate fi reținută, întrucât cerința legii și în același timp obligația executorului judecătoresc înlătură definitiv și incontestabil orice suspiciune relativă la discriminarea părților, prevederile legale aplicându-se atât bunurilor mobile, cât și imobile.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 500 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dan Măciucă, Carmen Elena Măciucă, Gigi Busuioc și Camelia Ileana Busuioc în Dosarul nr. 29.013/215/2009 al Judecătoria Craiova — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 994

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. (4) și art. 132 alin. (1), (2) și (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. (4) și art. 132 alin. (1), (2) și (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Astra” — S.A., cu sediul în Pitești în Dosarul nr. 393/1.259/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 393/1.259/2009, **Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. (4) și art. 132 alin. (1), (2) și (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Astra” — S.A., cu sediul în Pitești, cu ocazia soluționării apelului declarat împotriva Sentinței comerciale nr. 29/CC din 24 februarie 2010, pronunțată de Tribunalul Comercial Argeș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră, în esență, că art. 131 alin. (4) din Legea nr. 31/1990 se referă numai la opozabilitatea față de terți, or acționarii care au participat la adunările generale nu sunt terți față de hotărârile luate în respectiva adunare generală, iar prezența la adunare, dar fără a vota, reliefează o situație pe care legiuitorul nu a prevăzut-o. De asemenea, utilizarea conjuncției „sau”, cuprinsă în expresiile „în limitele legii sau actului constitutiv” și „contrare legii sau actului constitutiv” conduce la concluzia că actul constitutiv este egal cu legea.

Prin prevederile art. 132 alin. (5) din aceeași lege se creează o limitare a accesului liber la justiție pentru acționarii care au votat hotărârea adunării generale pentru care se solicită anularea sau constatarea nulității absolute, întrucât soluționarea cererii se face în contradictoriu cu societatea reprezentată prin consiliul de administrație, respectiv prin directorat, iar în ipoteza revocării Consiliului de administrație societatea este reprezentată în proces chiar de acest consiliu revocat.

Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 131 alin. (4) și art. 132 alin. (1), (2) și (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, care au următoarea redactare:

— Art.131 alin. (4): „(4) Pentru a fi opozabile terților, hotărârile adunării generale vor fi depuse în termen de 15 zile la oficiul registrului comerțului, spre a fi menționate în registru și publicate în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a.”

— Art.132 alin. (1), (2) și (5): „(1) Hotărârile luate de adunarea generală în limitele legii sau actului constitutiv sunt obligatorii chiar pentru acționarii care nu au luat parte la adunare sau au votat contra.

(2) Hotărârile adunării generale contrare legii sau actului constitutiv pot fi atacate în justiție, în termen de 15 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, de oricare dintre acționarii care nu au luat parte la adunarea generală sau care au votat contra și au cerut să se insereze aceasta în procesul-verbal al ședinței.

[...]

(5) *Cererea se va soluționa în contradictoriu cu societatea, reprezentată prin consiliul de administrație, respectiv prin directorat.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 124 alin. (2) care prevede că „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la susținerea autorului privind redactarea într-o manieră deficitară a prevederilor art. 131 alin. (4) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, Curtea constată că această normă legală a fost edictată în lumina dispozițiilor constituționale ale art. 61 alin. (1) care statuează rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, coroborate cu cele ale art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, ce consacră principiul separației puterilor în stat.

De asemenea, Curtea reține că prevederile de lege criticate sunt norme de procedură a căror stabilire se face prin lege, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, care este de competența autorității legiuitoare.

Or, chiar dacă omisiunea de reglementare ori caracterul incomplet al acesteia ar fi reale, suplinirea lipsei de reglementare nu intră în atribuțiile Curții Constituționale.

Din analiza textelor criticate nu se poate reține însă că acestea ar avea o redactare deficitară. Astfel, orice hotărâre a adunării generale a acționarilor trebuie publicată în Monitorul Oficial al României, pentru că numai astfel respectiva hotărâre poate fi cunoscută de toți cei care pot avea interese în societatea comercială și care, numai astfel, au posibilitatea să o atace.

De altfel, nepublicarea unei hotărâri a adunării generale o lipsește de eficiență, astfel încât nici nu are relevanță dacă aceasta poate fi atacată numai de terți sau/și de către acționarii

care nu au luat parte la dezbateri ori care au votat contra și au cerut să se insereze aceasta în procesul-verbal al ședinței.

Cu toate acestea, dispozițiile art. 132 alin. (2) din lege permit acționarilor care nu au luat parte la adunarea generală sau care au votat contra să atace hotărârea acelei adunări generale, nefiind încălcate prin aceasta dispozițiile art. 16, art. 21, art. 24 și art. 124 alin. (2) din Constituție.

În ceea ce privește critica adusă prevederilor art. 132 alin. (1) din lege, care stipulează obligativitatea tuturor acționarilor de a respecta hotărârile luate de adunarea generală în limitele legii sau actului constitutiv, Curtea observă că aceasta nu relevă nicio încălcare a textelor constituționale invocate de autor. Legea prevede cu titlu de principiu că actele constitutive ale societăților comerciale nu pot contraveni dispozițiilor legale, dar asociații pot insera în actele constitutive dispoziții mai restrictive, astfel încât a nu conferi forța obligatorie a legii unei convenții, așa cum este actul constitutiv al unei societăți comerciale, ar echivala cu neaplicarea art. 969 din Codul civil, potrivit căruia „*Convențiile legal făcute au putere de lege între părțile contractante. Ele se pot revoca prin consimțământul mutual sau din cauze autorizate de lege.*”

În ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 alin. (5) din lege, Curtea constată că acestea nu împiedică sub nicio formă accesul liber la justiție al acționarilor care au votat hotărârea adunării generale pentru care se solicită anularea sau constatarea nulității absolute, doar pentru faptul că respectiva contestație se judecă în contradictoriu cu societatea reprezentată prin Consiliul de administrație, respectiv prin directorat, care, în ipoteza relevată de autor (revocarea acestor organe de conducere prin respectiva hotărâre a adunării generale), ar avea interese contrarii acționarilor care au votat această hotărâre. Ipoteza avută în vedere de autorul excepției relevă o situație de fapt, ce va fi analizată în mod necesar de către instanța de judecată, care va aprecia asupra măsurilor ce vor trebui luate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 alin. (4) și art. 132 alin. (1), (2) și (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Astra” — S.A., cu sediul în Pitești, în Dosarul nr. 393/1.259/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 998

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) raportat la art. 4 alin. (1) din Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) raportat la art. 4 alin. (1) din Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Grand Exchange House” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 16.317/211/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 16.317/211/2009, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1) raportat la art. 4 alin. (1) din Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Grand Exchange House” — S.R.L. din București, în recursul declarat împotriva Sentinței civile nr. 15.170 din 27 noiembrie 2009 având ca obiect anulare proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că prevederile criticate încalcă dreptul la un proces echitabil al prezumtivului contravenient, întrucât lasă la latitudinea judecătorului creionarea *post factum* a normei juridice pe care ar fi trebuit să o respecte pentru a nu fi sancționat, în condițiile lipsei unor norme legale precise și

cunoscute în prealabil. De asemenea, normele criticate sunt o înșiruire nesfârșită de noțiuni vagi, ce „lasă orice agent economic complet la discreția autorităților administrative care vor interpreta întotdeauna după bunul plac aceste noțiuni elastice...”

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale opinează în sensul că prevederile legale nu au legătură cu dispozițiile constituționale și convenționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15 alin. (1) raportat la art. 4 alin. (1) din Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 28 decembrie 2007.

Ulterior sesizării, art. 15 alin. (1) din Legea nr. 363/2007 a fost modificat prin art. 1 al Legii nr. 130/2010 pentru modificarea art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 2 iulie 2010, iar în noua redactare textul criticat păstrează de principiu soluția legislativă anterioară, schimbându-se doar cuantumul amenzii aplicate.

Textul criticat are următorul cuprins:

— Art. 4 alin. (1): „(1) *O practică comercială este incorectă dacă:*

a) *este contrară cerințelor diligenței profesionale;*

b) *deformează sau este susceptibilă să deformeze în mod esențial comportamentul economic al consumatorului mediu la care ajunge sau căruia i se adresează ori al membrului mediu al unui grup, atunci când o practică comercială este adresată unui anumit grup de consumatori.*”;

— Art. 15 alin. (1): „(1) *Utilizarea de către comercianți a unor practici comerciale incorecte, astfel cum au fost definite la cap. II, este interzisă, constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000 lei la 50.000 lei.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 — Dreptul la un proces echitabil — și art. 7 — Nicio pedeapsă fără lege — din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Articolul 4 din Legea nr. 363/2007, la care face trimitere autorul excepției, se referă la practicile comerciale incorecte, pe care le definește, stabilind în ce constă și când o practică comercială este considerată incorectă.

Textul de lege considerat de autorul excepției ca fiind neconstituțional, respectiv art. 15 alin. (1), sancționează **utilizarea** de către comercianți a acestor practici comerciale incorecte, astfel cum au fost ele definite prin art. 4 alin. (1) din lege, calificând această utilizare drept contravenție.

Prin urmare, Curtea nu poate reține că textul prin care se instituie o sancțiune (amendă variind într-un quantum de la 5.000 lei la 50.000 lei) ar încălca art. 21 alin. (3) din Constituție (dreptul părților la un proces echitabil și soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil), întrucât prin calificarea utilizării acestor practici drept contravenție și sancționarea acesteia cu amendă nu se așază părțile (organ constatator — contravenient) pe poziții inegale, fiecare având posibilitatea să producă orice probă considerată pertinentă, și nu se impietează asupra termenului de soluționare a cauzei. Sub acest aspect, art. 21 alin. (3) din Constituție nici nu are incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) raportat la art. 4 alin. (1) din Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Grand Exchange House” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 16.317/211/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Din motivarea autorului se desprinde mai degrabă concluzia că acesta este nemulțumit de caracterul vag și imprecis al dispozițiilor cuprinse în art. 4 alin. (1) și care „lasă orice agent economic complet la discreția autorităților administrative care vor interpreta întotdeauna după bunul plac aceste noțiuni elastice”.

Neconstituționalitatea prevederilor art. 15 alin. (1) prin raportare la prevederile art. 4 alin. (1) din lege este dedusă de autorul excepției din faptul că acest text lasă la latitudinea judecătorului plângerii contravenționale creionarea *post factum* a normei juridice pe care ar fi trebuit să o respecte contravenientul pentru a nu fi sancționat drastic, în condițiile lipsei unor norme legale precise și cunoscute în prealabil.

Sub acest aspect, însă, Curtea nu poate reține încălcarea de către art. 15 alin. (1) din lege a art. 21 alin. (3) din Constituție, doar pentru faptul că sancțiunea prevăzută de acest text s-ar baza, în opinia autorului, pe un text imprecis [art. 4 alin. (1) din lege].

O eventuală neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) nu ar putea fi invocată decât cel mult sub aspectul quantumului amenzii și nu pe aspectul modalităților sub care fapta considerată contravenție ar putea fi săvârșită.

Așadar, critica autorului, potrivit căreia prevederile atacate încălcă dreptul la un proces echitabil, nu subzistă; acestea nu conțin norme care să împiedice dreptul părților de a se adresa justiției și de a beneficia de un proces echitabil, părțile beneficiind de toate garanțiile procesuale, inclusiv de faptul că se poate formula plângere împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, chiar dacă acesta se bucură de prezumția de legalitate.

În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 20 alin. (2) prin raportare la art. 6 paragraful 1 și art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, critica nu poate fi primită. O eventuală neconcordanță între norma de drept material care privește drepturile fundamentale ale omului și normele din pactele și tratatele la care România este parte nu poate fi sancționată decât de instanța de judecată, care va da prioritate acestora din urmă, dacă desigur conțin dispoziții mai favorabile.

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.037

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. 1 și 2 din Codul penal, precum și ale art. 57 alin. (1), art. 75 și art. 76 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. 1 și 2 din Codul penal, precum și ale art. 57 alin. (1), art. 75 și art. 76 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Viorel Postelnicu în Dosarul nr. 2.375/219/2010 al Judecătoriei Dej, excepție care formează obiectul Dosarului nr. 3.663D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal este prezent autorul excepției.

Având cuvântul, acesta solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, prezentând pe larg motivele de neconstituționalitate expuse în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând totodată că textele de lege criticate trebuie coroborate cu dispozițiile art. 60 din Codul penal privind liberarea condiționată în cazuri speciale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.375/219/2010, **Judecătoria Dej a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. 1 și 2 din Codul penal, precum și ale art. 57 alin. (1), art. 75 și art. 76 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată de Viorel Postelnicu în cadrul unei cereri de liberare condiționată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că normele criticate afectează grav libertatea consacrată de Constituție și de legile țării, „acestea neputând fi lăsate la îndemâna gardienilor sau judecătorilor care să decidă asupra liberării condiționate conform muncii prestate în detenție”. Autorul excepției arată că, potrivit actelor medicale atașate, nu poate presta muncă în penitenciar care să îi determine eliberarea condiționată. Normele criticate sunt, prin urmare, discriminatorii, câtă vreme, din cauza bolii de care suferă, acesta nu poate beneficia de celelalte drepturi ca oricare alt deținut.

Judecătoria Dej consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În opinia instanței,

„practic petentul este nemulțumit de neșansa de a fi sănătos și apt de muncă pentru a beneficia de câștigul zilelor realizate potrivit Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor care reglementează în mod clar câștigul de zile ce se poate realiza în funcție de cuantumul și specificul muncii prestate”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că stabilirea condițiilor în care poate fi acordată liberarea condiționată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, liberarea condiționată nefiind un drept al condamnaților, ci doar o vocație pe care o au aceștia, prin voința legiuitorului. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 59 alin. 1 și 2 din Codul penal, precum și ale art. 57 alin. (1), art. 75 și art. 76 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 59 alin. 1 și 2 din Codul penal: „După ce a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei în cazul închisorii care nu depășește 10 ani sau cel puțin trei pătrimi în cazul închisorii mai mari de 10 ani, condamnatul care este stăruitor în muncă, disciplinat și dă dovezi temeinice de îndreptare, ținându-se seama și de antecedentele sale penale, poate fi liberat condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei.

În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. 1 se ține seama de partea din durata pedepsei care poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz însă, liberarea condiționată nu poate fi acordată înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata pedepsei când aceasta nu depășește 10 ani și a cel puțin două treimi când pedeapsa este mai mare de 10 ani.”;

— Art. 57 alin. (1) din Legea nr. 275/2006: „Munca prestată de persoanele condamnate la pedepse privative de libertate este remunerată, cu excepția activităților cu caracter gospodăresc

necesare penitenciarului și a celor desfășurate în caz de calamitate.”;

— Art. 75 din Legea nr. 275/2006: „*Persoana condamnată care este stăruitoare în muncă, disciplinată și dă dovezi temeinice de îndreptare, ținându-se seama și de antecedentele sale penale, poate fi liberată condiționat înainte de executarea în întregime a pedepsei, în condițiile Codului penal.*”;

— Art. 76 din Legea nr. 275/2006: „*(1) Pedepsa care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale, în vederea acordării liberării condiționate, se calculează după cum urmează:*

a) în cazul în care se prestează o muncă remunerată în condițiile prevăzute la art. 59 alin. (1) și (2), pe bază de voluntariat sau în caz de calamitate, se consideră 5 zile executate pentru 4 zile de muncă, în cazul condamnaților majori, și 3 zile executate pentru două zile de muncă, în cazul condamnaților minori și tineri;

b) în cazul în care se prestează o muncă neremunerată în condițiile prevăzute în art. 59 alin. (1) și (2), se consideră 4 zile executate pentru 3 zile de muncă, în cazul condamnaților majori, și 2 zile executate pentru o zi de muncă, în cazul condamnaților minori și tineri;

c) în cazul în care munca este prestată în condițiile prevăzute în art. 59 alin. (3), se consideră 4 zile executate pentru 3 zile de muncă;

d) în cazul în care munca este prestată în condițiile prevăzute în art. 59 alin. (4), se consideră 3 zile executate pentru 2 nopți de muncă;

e) în cazul participării la cursuri de școlarizare sau de calificare ori recalificare profesională, se consideră 30 de zile executate pentru absolvirea unui an școlar sau pentru absolvirea unui curs de calificare ori recalificare profesională;

f) în cazul elaborării de lucrări științifice publicate sau invenții și inovații brevetate, se consideră 3 zile executate pentru 2 zile de muncă.

(2) Reducerea fracțiunii de pedeapsă care este considerată ca executată pe baza muncii prestate sau a instruirii școlare și formării profesionale nu poate fi revocată.”

Textele constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 22 — *Dreptul la viață și la integritate fizică și psihică* și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale ce fac obiectul acesteia sunt considerate de autorul excepției discriminatorii, întrucât acei

condamnați care participă la muncă și obțin un număr de zile considerate ca executate pe baza muncii prestate pot beneficia mai repede de liberarea condiționată, în timp ce condamnații care din cauza sănătății nu sunt sau nu mai sunt folosiți la muncă (ipoteză în care susține că se încadrează) nu au acest beneficiu și, prin urmare, pot fi liberați condiționat numai după executarea efectivă a fracțiunilor din pedeapsă.

Aceste critici nu pot fi reținute, întrucât, așa cum Curtea Constituțională a subliniat în mod constant în jurisprudența sa, respectarea egalității în drepturi nu înseamnă *eo ipso* aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite. Principiul egalității nu presupune uniformitate, ci presupune ca la situații egale să corespundă un tratament egal, iar la situații diferite să existe un tratament diferit. Altfel spus, principiul egalității nu se opune ca o lege să stabilească reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite. Este firesc și echitabil ca legiuitorul să îi stimuleze pe condamnații care desfășoară o muncă utilă, sunt stăruiitori în muncă și dau dovadă prin aceasta că s-au îndreptat. Cei care satisfac aceste condiții se bucură de acest tratament fără discriminări, după cum cei care nu prestează munca, indiferent din ce cauză, sunt supuși altui tratament, tot fără discriminări. Legiuitorul a avut în vedere situația specială a altor categorii de condamnați, stabilind în acest sens, prin dispozițiile art. 60 din Codul penal, condițiile liberării condiționate în cazuri speciale.

De altfel, este atributul exclusiv al legiuitorului de a stabili condițiile în care poate fi acordată liberarea condiționată, mijloacele de stimulare a condamnaților în vederea îndeplinirii scopurilor pedepsei, liberarea condiționată nefiind un drept al acestora, ci doar o vocație pe care o au, prin voința legiuitorului, toți condamnații care, după ce au executat fracțiunile de pedeapsă stabilite de lege, după criteriile arătate, îndeplinesc, de asemenea, și condiția de a fi disciplinați și de a da dovezi temeinice de îndreptare, inclusiv atunci când nu prestează muncă.

În ceea ce privește dispozițiile constituționale ale art. 22 ce garantează dreptul la viață și la integritate fizică și psihică și cele ale art. 53 care reglementează restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, invocate de asemenea de autorul excepției în motivarea acesteia, Curtea constată că nu sunt incidente în cauză, întrucât textele criticate nu pun în discuție restrângeri ale exercițiului unor drepturi constituționale, ci oferă condamnaților, în anumite condiții, posibilitatea de a fi eliberați înainte de executarea integrală a pedepsei, în scopul accelerării procesului de reeducare și de reintegrare socială a acestora.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. 1 și 2 din Codul penal, precum și ale art. 57 alin. (1), art. 75 și art. 76 din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Viorel Postelnicu în Dosarul nr. 2.375/219/2010 al Judecătoriei Dej.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.048

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 5
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 322 alin. 1 pct. 5” din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Master Construct” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 1.651/99/2010 al Tribunalului Iași — Secția comercială și contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.745D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.651/99/2010, **Tribunalul Iași — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 322 alin. 1 pct. 5” din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată oral de Societatea Comercială „Master Construct” — S.R.L. din Iași cu ocazia soluționării cererii de revizuire formulate împotriva Sentinței civile nr. 2.799/com din 12 noiembrie 2008, pronunțată de Tribunalul Iași în Dosarul nr. 7.566/99/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 și 21, deoarece creează un dezechilibru, în sensul că, deși înscrisul există, partea să nu poată face dovada imposibilității prezentării lui.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1) și (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Deși obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum rezultă din încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie art. 322 alin. 1 pct. 5 din Codul de procedură civilă, în realitate, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă, care are următorul cuprins: *„Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri: [...]”*

5. dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților, ori dacă s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, acest text de lege contravine prevederilor constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și art. 21 — *Accesul liber la justiție*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi constituționale și cu motivări asemănătoare.

Astfel, prin Decizia Curții Constituționale nr. 876 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 28 iulie 2010, Decizia nr. 29 din 12 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 26 februarie 2010, și Decizia nr. 266 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 19 mai 2008, Curtea a statuat că prevederile art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă reprezintă reguli de procedură ce reglementează revizuirea ca o cale extraordinară de atac pentru reformarea hotărârilor judecătorești. Prevederile legale criticate sunt norme de procedură, iar, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, procedura de judecată și exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești sunt stabilite numai prin lege. Din aceste norme constituționale reiese că legiuitorul are libertatea de a stabili condițiile în care părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Legea fundamentală și prin actele juridice internaționale la care România este parte.

Cu aceleași prilejuri Curtea a constatat că revizuirea este o cale extraordinară de atac promovată pentru a îndrepta erorile de fapt, în scopul restabilirii adevărului în cauză, ceea ce este în deplină concordanță cu prevederile art. 124 din Constituție privind înfăptuirea justiției. Interesul legat de stabilitatea hotărârilor judecătorești definitive, precum și a raporturilor juridice care au fost supuse controlului instanțelor prin hotărârile respective a impus ca legea să stabilească riguros și limitativ cazurile și motivele pentru care se poate exercita această cale de atac, precum și modul în care acestea pot fi probate. Din această perspectivă, prevederile legale criticate nu aduc atingere egalității în drepturi, accesului liber la justiție sau dreptului la un proces echitabil.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Master Construct” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 1.651/99/2010 al Tribunalului Iași — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

